

עפ"ת 14938/06/23 - דוד עמנואל דנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 14938-06-23 דנה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90519137377

לפני כב' השופט עמית י' צלקובניק
מערער דוד עמנואל דנה ע"י ב"כ עוה"ד אדי פליאס
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל איזן
משיבה

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופטת ש' שפר) מיום 1.6.23 בהמשך 8891-05-23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 17.5.23 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר המתייחסת לנהיגת רכב פרטי ביום 24.8.20 בכביש 5661 - כביש 2.

בהודעת הקנס שצורפה לבקשה צוינה כתובתו הרשומה של המערער באילת, וכי המועד האחרון לתשלום הקנס או הגשת בקשה להישפט חל ביום 22.12.20. המערער טען כי לא קיבל את הודעת הקנס ורק לאחר שנשלחה אליו הודעה מרשות הרישוי על צבירת ניקוד זמן קצר לפני הגשת הבקשה לבית משפט קמא "הוציא את הודעת תשלום הקנס מהמשטרה".

אין חולקין עם זאת, כי הקנס שולם ביום 10.10.21 באתר המרכז לגביית קנסות.

המערער טען כאמור, באמצעות בא כוח, כי לא קיבל את הודעת הקנס, וכי לא הוצג אישור מסירה. במועד ביצוע העבירה הרכב היה ברשות אמו, הגב' דנה כרמית, והיא אף שלחה לו הודעת טקסט ביום 25.8.20 לפיה "נראה לה" שצולמה יום קודם בכביש 2 (הוצגו תצהירים וצילום הודעת ווטסאפ). בבקשה צוין כי הקנס עצמו שולם רק לאחר "שהנהגת בפועל קיבלה מכתב חוב ממרכז לגביית קנסות והיא שילמה מיד את החוב כאשר לא ידעה כי מדובר בדוח זה..." (סעיף 10 לבקשה). אולם בניגוד לאמור, מציינת הגב דנה בתצהירה כי ידעה עבור מה שולם הקנס: "כי כאשר גיליתי שיש לבעל הרכב חוב במרכז לגביית קנסות בגין הדוח לעיל, שילמתי אותו ללא ידיעתו וללא הסכמתו של בעל הרכב בידיעה כי אני זו שביצעתי את העבירה ולכן עליי לשלם את הדוח..." (סעיף 4 לתצהירה).

בית משפט קמא דחה את בקשת המערער. צוין כי "תמוהה...הטענה כי גברת דנה כרמית קיבלה את הודעת החוב שכן הדוח נרשם על שם המבקש מכח בעלותו ברכב ודוח זה לא הוסב מעולם על שמה"; המערער מוחזק כמי שהודה בעבירה נוכח תשלום הקנס, וקיימת חזקה עובדתית כי הוא מודע למהות הקנס ששולם. עוד צוין כי הבקשה הוגשה בשיהוי בלתי סביר, שכן המערער ידע אודות הקנס לפחות מעת התשלום, 10.10.21 "ולא ניתן כל הסבר

לשיהוי הממושך בהגשת הבקשה... פרט להחלטת המבקש לטפל בעניינינו שכן בקשה נוספת בעניין דוח אחר הוגשה במסגרת המ"ש 7797-05-23...".

בהודעת הערעור חזר בא כוח המערער על הטענות שעלו בבקשתו בבית משפט קמא. נטען כי הוכח פוזיטיבית שהאם נהגה נוכח המסרון שנשלח על ידה; כי לא הוצג אישור מסירה ולא עולה כי הודעת הקנס נשלחה למערער; כי הקנס שולם ללא ידיעתו והסכמתו של המערער; כי המכתב ממרכז גביית קנסות הגיעה לכתובת המשפחה באילת כאשר המערער כבר התגורר בכתובת אחרת באבן יהודה, והאם שקיבלה את המכתב באילת חששה מעיקול נוכח "איומים" של מרכז הגבייה, ושילמה את הקנס בלא שהמערער ידע על כך.

לא ראיתי מקום לקבלת הערעור.

נוכח הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נ"ח) תשמ"ב-1982 רואים את משלם הקנס "כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו". לזהותו של משלם הקנס בפועל - בין אם היה זה בעל הרכב או אדם אחר - אין נפקות לגבי החזקה העולה מהוראת סעיף 229(ח) (ראו בעניין זה - רעפ 2937/17 **גיל פלדמן נ' מדינת ישראל** (2.4.17). המערער טען אומנם כי לא קיבל את הדוח ולא הוצג אישור מסירה, אולם כמי שהודה בעבירה, השתכללה הרשעתו גם אם לא הוכחה המצאה של הודעת תשלום הקנס לפני שהקנס שולם (ראו בעניין זה- רע"פ 2342/21 **ענאיה שדיד נ' מדינת ישראל** (8.4.2021); רע"פ 2600/22 **דורון חתן נ' מדינת ישראל** (11.5.2022)).

המערער טען אומנם כי לא ידע כלל על קיומו של הדוח עובר לתשלום הקנס, אולם מדברי האם בתצהירה עלה כי הייתה מודעת למהות החוב בהתייחס לדוח הנדון, וסבור אני כדעת בית משפט קמא, כי קשה להלום כי התשלום במסגרת המשפחתית הצרה נעלם מעיני המערער, שעה שהודעת החוב נשלחה והגיעה לכתובתו הרשומה של המערער באילת, היווצרות החוב על שם המערער לפני עיקול על חשבונו על ידי רשות האכיפה כפי שצוין על ידי הגב' דנה, ובעת שנטען כי הגב' דנה טרחה לדווח למערער עוד בתחילת הדרך, כי היא סבורה שביצעה עבירה ברכב.

בית משפט קמא צדק בקביעתו כי הבקשה להארכת מועד הוגשה בשיהוי בלתי סביר, שנה ו-7 חודשים לאחר תשלום הקנס. בקשה להארכת מועד יש להגיש תוך 90 ימים מיום ההמצאה של הודעת תשלום הקנס, ואם לא הוגשה במועד "בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד" יש להגישה "מיד לאחר שהוסרה המניעה" (סעיף 230 ו-229(ה) לחסד"פ). השיהוי הרב בהגשת הבקשה - לפחות משלב תשלום הקנס - עומד למערער לרועץ, ונראה כי הודעת רשות הרישוי היא שהניעה את הגשת הבקשה. עוד יש להוסיף כי בקשה להסבה המוגשת בשיהוי שאין בצידו הסבר של ממש, אינה ראויה להתקבל, נוכח עקרון סופיות הדיון בסוג הליכים אלה, ואין בה כדי ליצור חשש לעיוות דין כפי שנפסק.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ה' טבת תשפ"ד, 17 דצמבר 2023, בהעדר
הצדדים.